

Warszawa, dnia 21 marca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 665/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Adrianna Sadowska

przy udziale prokuratora Waldemara Basteckiego

po rozpoznaniu dnia 14 marca 2022 r. w Warszawie

sprawy A. P., córki J. i G. z d. R., ur. (...) w W. Mazowieckiem

oskarżonej o przestępstwa z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 31 marca 2021 r. sygn. akt V K 118/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że punkcie 4, dotyczącym orzeczonego wobec oskarżonej obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych T. W. i K. W., przyjmuje z tego tytułu kwotę 1.000 (tysiąc) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. M. O. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu w instancji odwoławczej;

IV. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI 665/21	Ka
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 31 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt V K 118/19.	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane			

przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na	

	treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana				
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy							
0.12.1. Ustalenie faktów							
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione							
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.				
		A. P.	Sytuacja majątkowa	Informacje - (...) k.379			
		A. P.	Dotychczasowa niekaralność	Karta karna - k.380-382			
		A. P.	Uzyskanie odszkodowania od ubezpieczyciela	Pismo - k.387-394			
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione							
		Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której				

			znajduje się dowód.				
Lp.	Wskazać oskarżonego.						
0.12.2. Ocena dowodów							
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów							
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.					
Sytuacja majątkowa	Informacje - (...)	Dokument został sporządzony przez uprawniony podmiot, nie był kwestionowany i nie budził żadnych wątpliwości.					
Dotychczasowa niekaralność	Karta karna	Dokument został sporządzony przez uprawniony podmiot, nie był kwestionowany i nie budził żadnych wątpliwości.					

Uzyskanie odszkodowania od ubezpieczyciela	Pismo	Dokument został sporządzony przez uprawniony podmiot, nie był kwestionowany i nie budził żadnych wątpliwości.	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		

	<p>Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegających na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błędnym ustaleniu, że oskarżona dokonała przywłaszczenia powierzonej jej umową najmu rzeczy ruchomej w postaci samochodu marki R. (...), podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że samochód ten był we władaniu świadka K. H., a nie oskarżonej; - błędnym ustaleniu, że oskarżona nie chciała oddać samochodu 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
--	--	---	--

A. Ł.,
tymczasem
wskazała
oskarżonemu,
gdzie ten
samochód
się znajduje
i na tej
podstawie
pokrzywdzony
odnalazł
samochód
odbierając
go od K. H.,;

- błędnym
ustaleniu,
że dom w
S. przy ul.
(...) został
zdeastowany,
a także
że zniknęło
z niego
dziesięć
sztuk
żyrandoli,
siedem
sztuk
karniszy
mosiężnych,
firan i
zasłon,
sterownik
pieca
gazowego,
bateria
prysznicowa
z
przewodem
i
słuchawką,
a także
„pogodynka”
sterująca
ogrzewaniem
w domu.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>	
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnie powiązanie zarzutów przedstawionych przez obrońcę oskarżonej przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Nie ulega wątpliwości, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia</p>	

może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach

oraz
dlaczego
nie uznał
dowodów
przeciwnych.
Po drugie,
organ
odwoławczy
kontroluje
swobodną
ocenę
dowodów
dokonaną
przez organ
pierwszej
instancji.
Przy czym
zarzut
naruszenia
art. 7 kpk
nie może
ograniczać
się do
wskazania
wadliwości
sędziowskiego
przekonania
o
wiarygodności
jednych, a
niewiarygodności
innych
źródeł czy
środków
dowodowych,
lecz
powinien
wykazać
konkretne
błędy w
samym
sposobie
dochodzenia
do
określonych
ocen,
przemawiające
w
zasadniczy
sposób

przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu.

W grę może
wchodzić

np.

pominięcie

istotnych

środków

dowodowych,

niedostrzeżenie

ważnych

rozbieżności,

uchylenie

się od oceny

wewnętrznych

czy

wzajemnych

sprzeczności.

Jak słusznie

wskazał Sąd

Najwyższy

w wyroku

z dnia 15

kwietnia

2021 r. w

sprawie o

sygn. akt III

KK 78/21,

„prezentowanie

własnej -

możliwej w

realiach

konkretnej

sprawy -

oceny

dowodów,

bez

wykazania

błędności

tej, której

dokonał sąd

pierwszej

instancji,

nie

upoważnia

jeszcze sądu

odwoławczego

do zajęcia w

tej materii
stanowiska
odmiennego.
Sąd
odwoławczy,
zwłaszcza w
sytuacji,
gdy nie
prowadzi
samodzielnie
postępowania
dowodowego
co do istoty
sprawy, jest
bowiem
głównie
sądem
kontrolującym
procedowanie
przed
sądem
pierwszej
instancji i
stanowisko
tego sądu
może
zakwestionować
jedynie
wówczas,
gdy wykáže,
że to
postępowanie
i jego wynik
obrażają
prawo”.

Sąd
Okręgowy
podziela
również
pogląd
zawarty w
wyroku
Sądu
Apelacyjnego
w Krakowie
z dnia 7
listopada
2019 r. w
sprawie o

sygn. akt II
AKa 173/19.
Wskazano
w nim, że
„na
uzasadnienie
błędu
ustaleń
faktycznych
lub
naruszenie
standardów
swobodnej
oceny bądź
interpretacji
dowodów
nie
wystarczy
subiektywne
przekonanie
skarżącego
o
niesprawiedliwości
orzeczenia,
a konieczne
jest
wykazanie,
że w
zaskarżonym
wyroku
poczyniono
ustalenie
faktycznie
nie mające
oparcia w
przeprowadzonych
dowodach,
albo że
takiego
ustalenia
nie
poczyniono
mimo, że z
przeprowadzonych
dowodów
określony
fakt
jednoznacznie
wynikał,
względnie

wykazanie,
iż tok
rozumowania
sądu I
instancji
był
sprzeczny
ze
wskazaniami
doświadczenia
życiowego,
prawidłami
logiki, czy
zasadami
wiedzy”.

Przechodząc
na grunt
niniejszej
sprawy
wskazać
należy, że
wbrew
twierdzeniom
obrońcy
oskarżonego
Sąd meriti
prawidłowo
ocenił
zgromadzony
materiał
dowodowy i
dokonał
prawidłowych
ustaleń
faktycznych,
słusznie
stwierdzając,
że doszło do
popelnienia
czynów z
art. 284
§ 2 kk.
Oskarżona
faktycznie
rozporządzała
powierzonymi
jej
rzeczami, to
jest

samochodem
i
wyposażeniem
domu jak
własnymi,
dokonując
ich
przywłaszczenia.

Wprawdzie
przedmiotowy
samochód
faktycznie
znajdował
się we
władaniu
świadka K.
H., jednak
- co wprost
wynika z
jej zeznań
- oskarżona
go jej
udostępniła,
rozporządzając
jak
własnym.
Nastąpiło
to bez
wiedzy i
zgody
pokrzywdzonego,
który nie
mógł
zlokalizować
tego
pojazdu. W
dodatku nie
będącego
jego
własnością,
bo
leasingowanego.
Prawdą
jest, że
oskarżona
pomogła
mu go
odzyskać,
jednak nie

zmienia to
faktu, że
uprzednio
dopuściła
się
przestępstwa.
W tym
miejscu
wskazać
należy, że
Sąd meriti
słusznie
uznał, że
zeznania
świadka A.
Ł. nie
budziły
żadnych
wątpliwości,
znajdując
potwierdzenie
w złożonych
dokumentach,
w tym
umowie i
fakturach.
Oskarżona
nie dość, że
przywłaszczyła
powierzoną
jej rzecz
ruchomą, to
jeszcze
czerpała z
tego
korzyści w
zamian za
korzystanie
z pojazdu
przez
świadka K.
H..

Co zaś się
tyczy
wyposażenia
domu,
który
wynajmowała,
to skoro

stwierdzono,
że brakuje
w nim
szeregu
przedmiotów,
to jedyną
osobą,
która mogła
je
przywłaszczyć
była
uprzednio
zamieszkująca
tam
oskarżona.
Jak wynika
z zeznań
pokrzywdzonej
T. W., na
których
prawidłowo
się oparto,
rzeczy te
bez
wątpienia
znajdowały
się w tym
miejscu w
momencie,
kiedy
nieruchomość
została jej
udostępniona.
Następnie,
kiedy
dostano się
do środka
po jej
wyprowadzenie,
wewnątrz
było już
zdevastowane.
Powyższe
znajduje też
potwierdzenie
w protokole
i
dokumentacji
fotograficznej.
Brak

jakichkolwiek
podstaw do
przyjęcia,
że
pokrzywdzona
T. W.
miałaby
pomawiać
oskarżoną.
To, że
przysługiwały
jej
roszczenia
cywilne
związane z
nienależytym
wykonaniem
umowy
najmu nie
oznacza
automatycznie,
że nie
oskarżona
nie
popelniła
przestępstwa.

Jednocześnie
Sąd meriti
zasadnie
nie dał
wiary
wyjaśnieniom
oskarżonej,
uznając je
za przyjętą
przez nią
linię
obrony,
która
zmierzała
jedynie do
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej za
popelnione
czyny.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.			
Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.			
Lp.	Zarzut		
	obrońca oskarżonej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary pozbawienia wolności, w sytuacji, w której Sąd mógł przestać na wymierzeniu kary pozbawienia wolności z	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	warunkowym zawieszeniem jej wykonania.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Na wstępie podkreślić należy, że rażąca niewspółmierność kary sprowadza się do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę		

orzeczenia.
Zarzut
rażącej
niewspółmierności
jest zasadny
wtedy, gdy
kara,
środek
karny lub
nawiązka
wprawdzie
mieści się
w granicach
ustawowego
zagrożenia,
ale nie
uwzględnia
w sposób
właściwy
okoliczności
dotyczących
sądowego
ich
wymiaru
(art. 53–56
kk). Zarzut
ten może
dotyczyć
wyboru
rodzaju
kary,
środka
karnego,
nawiązki
lub innego
środka albo
ich
wysokości,
czy też
niezastosowania
np.
instytucji
warunkowego
zawieszenia
wykonania
kary.
Jak słusznie
wskazał Sąd
Apelacyjny

w
Warszawie
w wyroku
z dnia 29
stycznia
2021 r. w
sprawie o
sygn. akt
II AKa
143/20,
„rażąca
niewspółmierność,
zachodzi
tylko
wówczas,
gdy na
podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które
powinny
mieć
zasadniczy
wpływ na
wymiar
kary,
można było
przyjąć, iż
zachodziłaby
wyraźna
różnica
pomiędzy
karą
wymierzoną
przez sąd
pierwszej
instancji a
karą, jaką
należałoby
wymierzyć
w instancji
odwoławczej
w
następstwie
prawidłowego
zastosowania
w sprawie
dyrektyw

wymiaru
kary”.

Sąd
Okręgowy
podziela
również
pogląd
Sądu
Apelacyjnego

w Poznaniu
zawarty w
wyroku z
dnia 3
marca 2021
r. w sprawie
o sygn.
akt II AKa
211/20.

Wskazano
w nim,
że „zarzut
niewspółmierności

kary jako
zarzut z
kategorii
ocen,

można
zasadnie
podnosić,
gdy kara
jakkolwiek
mieści się
w granicach
ustawowego
zagrożenia,
nie

uwzględnia
w sposób
właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,

jak i
osobowości
sprawcy,
innymi
słowami - gdy

w

społecznym
odczuciu
jest karą
niesprawiedliwą.
Niewspółmierność
więc
zachodzi
wówczas,
gdy suma
zastosowanych
kar i innych
środków,
wymierzona
za
przypisane
przestępstwa,
nie
odzwierciedla
należyście
stopnia
szkodliwości
społecznej
czynu i nie
uwzględnia
w
wystarczającej
mierze
celów kary.
Trzeba
pamiętać,
że zgodnie
z art. 438
pkt 4 kpk ta
niewspółmierność
kary musi
być
„rażąca”.
Chodzi tu
więc przy
wykazaniu
tego
zarzutu nie
o każdą
różnicę co
do wymiaru
kary, ale
o różnicę
ocen tak
zasadniczej
natury, iż

karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać
można
byłoby -
również w
potocznym
znaczeniu
tego słowa
- rażąco
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu
nie dającym
się wręcz
zaakceptować”.

Tym
samym
dopiero
wykazanie
rażącej
niewspółmierności
kary, a więc
istnienia
wyraźnej
dysproporcji
między karą
wymierzoną
przez sąd
pierwszej
instancji a
karą, jaką
należałoby
wymierzyć
w
następstwie
prawidłowego
zastosowania
w sprawie
dyrektyw
wymiaru
kary,
uzasadnia
korektę
zaskarżonego
wyroku
przez sąd

odwoławczy.
Przechodząc
na grunt
niniejszej
sprawy, Sąd
meriti
wymierzył
oskarżonej
kary
jednostkowe
1 roku
pozbawienia
wolności i
karę
łączoną 1
roku i 6
miesiący
pozbawienia
wolności.
Zdaniem
Sądu
Okręgowego
nie sposób
tu mówić
o rażącej
niewspółmierności.
Po
pierwsze,
czyn z art.
284 § 2 kk
jest
zagrożony
karą
pozbawienia
wolności,
której dolna
granica
wynosi 3
miesiąca a
górna 5
lat. Tym
samym
wymierzona
kara jest
zbliżona do
dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia.
Po drugie,

oskarżona jest osobą wielokrotnie karaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, nie wyciągając żadnych wniosków i wymagając resocjalizacji w warunkach zakładu karnego. Po trzeciej, oskarżona wykorzystując zaufanie pokrzywdzonych czerpała korzyści z cudzej własności i dokonała jej dewastacji. Wprawdzie szkoda została częściowo naprawiona, bo przy udziale oskarżonej pokrzywdzony odzyskał samochód, jednak nie zmienia to faktu, że musi ponieść adekwatną odpowiedzialność karną. Wymierzona jej kara

<p>łącznie jest zdaniem Sądu Okręgowego ze wszec miał słuszna i prawidłowa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>4. PODLĘGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

OLICZNOŚCI

<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
	<p>W związku dewastacją domu należącego do pokrzywdzonych T. W. i K. W. ubezpieczyciel wypłacił im odszkodowanie w wysokości 9024,08 złotych, które obejmowało wszystkie przywłaszczone rzeczy prócz firan i zasłon, które pokrzywdzona T. W. oszacowała na kwotę 1.000 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach</p>		

uwzględnienia
okoliczności.

Z zeznań
pokrzywdzonej
T. W.
wynikało,
że dom był
ubezpieczony
i uzyskano
odszkodowanie.
W związku
z tym Sad
Okręgowy
zwrócił się
z urzędu do
ubezpieczyciela
o
wskazanie,
jaka
dokładnie
kwota i
za jakie
dokładnie
rzeczy bądź
usługi
została
wyplacona.
Powyższe
miało
istotny
wpływ na
wysokość
kwoty
orzeczonej
w związku z
obowiązkiem
naprawienia
szkody.

5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie
w mocy

GNIĘCIE

wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina i kara		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.		
Z opisanych wyżej względów brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonej i zmiany orzeczonych wobec niej kar, tak jednostkowych, jak i łącznej.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Obowiązek naprawienia szkody.		

<p>Zwiąże o powodach zmiany.</p>	
<p>Zaskarżony wyrok podlegał zmianie jedynie w zakresie wysokości kwoty z tytułu obowiązku naprawienia szkody. W związku z wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela określono ją na 1.000 złotych, co jest równowartością przywłaszczonych firan i zasłon. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>	

prawna uchylenia			
		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia.			
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia.			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.			
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i			

warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	

A. P.	III IV	Na podstawie § 4 ust 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. M. O. kwotę 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu w instancji odwoławczej. Biorąc pod	
-------	-----------	--	--

	<p>uwagę, że obrońca reprezentował oskarżoną w postępowaniu odwoławczym, jego wnioski w tym zakresie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżoną od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Z uwagi na sytuację materialną i zapadłe rozstrzygnięcia obciążanie jej tymi należnościami było bezzasadne.</p>	
7. PODPIS		

0.11.3 zaskarżenia	Granice
-------------------------------------	----------------

Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana